

[Jørgen Jensen]

Derfor vil jeg gerne spørge: er der en sådan aftale i regeringen, er der sådanne tanker, og hvorledes rimer de med forsikringerne om ikke yderligere at ændre den bestående lov og gribe ind i overenskomsterne?

For arbejderklassen vil de 20 punkter, der er forelagt, have en række negative følger. Arbejdsløsheden vil stige, men alligevel fortsætter man med en hetz mod de ledige. Det var egentlig godt, at hr. Kjeld Olesen tog det op, men det rimer meget dårligt med de planer, man har lagt frem. Man taler om nødvendigheden af en stramning og en skærpet kontrol, fjernelse af misbrug. Hvor stort er misbruget fra de arbejdsløses side?

På finanslovsforslaget er der afsat 10 mia kr. til understøttelse, men de arbejdsfri indtægter, der frigøres ved belåning af værdistigningen i jord og fast ejendom, er et dobbelt så stort beløb. Hvad gør man for at kontrollere her? Har man tænkt sig at skærpe kontrollen? Taler man om kontrol med arbejdsgivernes misbrug af ledelsesretten til at sortere arbejdskraften, så vi får langtidsløse? Er der forslag om ændring af aktieselskabsloven, som kan forhindre manipulationer som dem omkring B & W? Eller er der tale om større kontrol med skatteunddragelser? Nej, ikke på disse områder, men de arbejdsløse skal kontrolleres endnu mere. Man taler ej heller om ophævelse af tidsbegrænsningerne trods den åbenlyse fiasko ved placeringen af de langtidsløse.

Forslaget om efterløn vil, så længe man ikke fjerner 26 ugers reglen, være endnu en sorteringsmulighed, som kan tvinge mennesker ud i passivitet. At vi har tilladt nedslidning og ødelæggelse af mennesker for at tilfredsstille kravet om produktivitetsstigning, berettiger ikke til kassation af mennesker.

Indkaldelse af trepartsdrøftelser er et indgreb i den frie forhandlingsret. Frie overenskomster betyder ret til at formulere krav, ret til at forhandle uden politisk pres, ret til at sige nej, til at nægte salg af arbejdskraft. De, der taler om, at samfundet er ømfindtligt, at der er et samspil mellem løn og konkurrenceevne, har jo aldrig drømt om at gribe ind over for kapitalhaverne, tvinge dem til investeringer eller straffe dem, hvis de nægtede at investere deres penge, altså gik i strejke rent økonomisk.

Derfor er det rigtigt, når fagbevægelsen i dag giver udtryk for, at der kun er én vej:

kamp mod regeringen, kamp mod den politik, som VS-samarbejdet lægger frem. Den stabilitet, som statsministeren mener at have opnået, er en stabilisering af storkapitalens magt, og den må, hvis ikke arbejderklassen yderligere skal trænges tilbage både økonomisk og socialt, brydes gennem lønkrav, gennem skærpede overenskomstkrav.

Det må betyde krav om udbetaling af de dyrtidspenge, som er indbetalt til ATP. Det må betyde forhøjelse af dyrtidstillægget med de forfaldne portioner. Det må være krav om ændret beregningsgrundlag og forhøjede sats, så det giver fuld dækning. Det må betyde forhøjelse af mindstelønnen, og dér skal man ikke blive forskrækket, når mange fagforeninger i dag taler om beløb på 38-40 kr. i timen. Det må også betyde kortere arbejdstid, og her kan man jo henvise til statsministerens tale om fri hver 10. uge - det havde vi altså råd til for nogle måneder siden - eller andre socialdemokraters tale om sabbatår. Det var rimeligt, at vi nu så på, om der var vilje til også ved overenskomstsituationen at give plads for en nedsættelse af arbejdstiden. Det må også give spørgsmålet om sikringen af valgte tillidsmænd en forret. Det er både faglige tillidsmænd, sikkerhedsrepræsentanter og de repræsentanter, der er i aktieselskabsbestyrelserne. Det må også betyde en ret til overenskomstmæssigt at sikre sig at kunne stoppe arbejdet, hvis arbejdsproces og materialer ikke er dokumenteret skadefri.

Men hvorfor rejser kommunisterne her også tale om overenskomstkrav? Var det ikke noget, der skulle ske ude i fagforeningerne, ude på arbejdspladserne? Det er ikke, fordi vi ikke mener, det er her, det skal ligge, men vi må understrege, at VS-regeringens krav om tilbageholdenhed er en indblanding, der er underbygget med trusler om, at man ellers vil sikre det overholdt på anden måde. VS-regeringens politiske grundlag er vendt imod arbejderne. VS-regeringen vil ikke gennemføre et eneste af de løfter, der er blevet givet arbejderklassen for hidtidig tilbageholdenhed eller for de overgreb, som har fundet sted.

Derfor må efter vor opfattelse enhver ansvarsbevidst folketingsmand, som siger, han repræsenterer arbejderklassen og fagbevægelsen, enhver socialist, erkende, at vi kun kan sikre en bedre økonomisk og politisk udvikling for arbejderklassen, hvis vi udefra presser så hårdt på, at vi sprænger bindingerne